

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 40/2014-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. januára 2014 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť M. G., zastúpeného SVITOK a spol., s. r. o., Tomášikova 23/C, Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľ a advokáta Mgr. Petra Svitka, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím odvolacieho disciplinárneho senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Dso 4/2011 z 21. januára 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. G., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. apríla 2013 doručená sťažnosť M. G. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného SVITOK a spol., s. r. o., Tomášikova 23/C, Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľ a advokáta Mgr. Petra Svitka, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 1 ods. 1 ústavy rozhodnutím odvolacieho disciplinárneho senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „odvolací disciplinárny senát najvyššieho súdu“) sp. zn. 1 Dso 4/2011 z 21. januára 2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že proti sťažovateľovi sa vedie disciplinárne konanie z dôvodu zavineného neplnenia povinnosti sudcu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) podľa § 30 ods. 7 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch a prísediacich“). Podaním z 3. mája 2011 sťažovateľ namietol zaujatosť predsedníčky disciplinárneho senátu najvyššieho súdu 1 Ds (disciplinárny senát, ktorý vedie disciplinárne konanie proti sťažovateľovi pod sp. zn. 1 Ds 1/2010, pozn.) JUDr. Renáty Janákovéj v zmysle § 121 ods. 1 zákona o sudcoch a prísediacich. O tejto námietke zaujatosti rozhodol disciplinárny senát najvyššieho súdu v zložení – predsedníčka disciplinárneho senátu JUDr. Jana Burešová a členky JUDr. Anna Koval'ová a JUDr. Tatiana Biedniková rozhodnutím sp. zn. Dn 3/2011 z 13. júla 2011 (ďalej len „rozhodnutie disciplinárneho senátu z 13. júla 2011“) tak, že JUDr. Renáta Janáková nie je vylúčená z prerokúvania a rozhodnutia disciplinárnej veci vedenej proti sťažovateľovi pod sp. zn. 1 Ds 1/2010.

V nadväznosti na uvedené skutočnosti sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že *„... v odôvodnení uvedeného rozhodnutia vyslovil konajúci disciplinárny orgán, že uvedenú námietku zaujatosti považuje námietku zaujatosti za obštrukčné správanie zo strany disciplinárne stíhaného sudcu. Týmto súčasne uvedený disciplinárny senát prezentoval hodnotiaci úsudok o neprípustnosti aplikácie ústavou garantovaného práva na spravodlivý proces účastníkom v konaní, avšak na druhej strane celkom odsunul do úzadia právny princíp obsiahnutý v čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky, že základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné, že nikoho nemožno iba z dôvodov jeho postavenia pri ich výkone poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať,*

popřípade nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody. Z uvedených dôvodov sa domnievam, že pokiaľ by mal uvedený senát opätovne rozhodovať o tejto námietke, mali by byť jeho členovia z titulu takéhoto nevhodného hodnotenia žiadosti o poskytnutie súdnej ochrany vylúčení.“

Proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu z 13. júla 2011 podal sťažovateľ 1. augusta 2011 odvolanie, v ktorom zároveň vzniesol námietku zaujatosti proti predsedníčke odvolacieho disciplinárneho súdu 1 Dso JUDr. Urbancovej. O tejto námietke rozhodol odvolací disciplinárny súd 2 Dso rozhodnutím sp. zn. Dn 6/2011 z 31. októbra 2011 (ďalej len „rozhodnutie odvolacieho disciplinárneho senátu z 31. októbra 2011“) tak, že JUDr. Urbancovú nevyhlúčil z vykonávania úkonov na disciplinárnom odvolacom súde v sťažovateľovej veci vedenej pod sp. zn. 1 Dso 4/2011 (konanie o odvolaní sťažovateľa proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu z 13. júla 2011, pozn.). Proti rozhodnutiu odvolacieho disciplinárneho senátu z 31. októbra 2011 sťažovateľ podal ústavnému súdu 5. decembra 2011 sťažnosť, ktorú tento uznesením sp. zn. III. ÚS 287/2012 z 26. júna 2012 odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Následne odvolací disciplinárny senát najvyššieho súdu 1 Dso, konajúci v zložení JUDr. Jarmila Urbancová – predsedníčka senátu a členovia – JUDr. Martin Vladik, JUDr. Marián Jarábek, JUDr. Iveta Gildeinová a JUDr. Martin Dolník, napadnutým rozhodnutím odvolanie sťažovateľa proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu z 13. júla 2011 zamietol podľa § 131 ods. 4 zákona o sudcoch a prísediacich.

Sťažovateľ v sťažnosti formuluje výhrady voči napadnutému rozhodnutiu odvolacieho disciplinárneho senátu, pričom v tejto súvislosti najmä uvádza:

„Opätovne aj tento disciplinárny orgán vo svojom odôvodnení zopakoval už raz uvedený hodnotiaci úsudok, že uvedená námietka zaujatosti sa považuje za obštrukčné správanie zo strany disciplinárne stíhaného sudcu. Takýmto zverejnením negatívneho hodnotenia sudcu (verejne dostupné internetové stránky Najvyššieho súdu) vznikli u sťažovateľa pochybnosti, prečo predsedníčka konajúceho disciplinárneho orgánu pociťovala potrebu zopakovať hodnotiaci úsudok o neprípustnej aplikácii ústavou garantovaného práva účastníkom, hoci, ako bolo uvedené v bode 1, toto u sťažovateľa vyvoláva pochybnosti o jej nezaujatosti.“

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ poukazuje na vnútroštátne, ako aj medzinárodné pramene práva a ďalšie dokumenty, ktoré sú podľa jeho názoru relevantné pre rozhodnutie o jeho veci, predovšetkým Dohovor Organizácie Spojených národov proti korupcii z 31. októbra 2003 (oznámenie Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 434/2006 Z. z.), Odporúčanie CM/Rec (2010) 12 Výboru ministrov Rady Európy členským štátom o sudcoch: nezávislosť, efektívnosť a zodpovednosť (prijaté Výborom ministrov Rady Európy 17. novembra 2010 na 1098. zasadnutí zástupcov ministrov), Magna Charta sudcov (Základné princípy) prijatú 17. novembra 2010 v Štrasburgu poradným orgánom Rady Európy (Poradná rada európskych sudcov – pracovná skupina Magna Charta), Návrh Bangalórskych zásad správania sudcov prijatý Súdnou skupinou na posilnenie sudcovskej integrity v Bangalore v roku 2001 a revidovaný počas stretnutia predstaviteľov spravodlivosti za okrúhlym stolom, ktoré sa konalo v Haagu 25. až 26. novembra 2002, ako aj externé správy o nezávislosti sudcov v Slovenskej republike (Odporúčania prijaté Európskou asociáciou sudcov 4. septembra 2011, Hodnotiaca správa mimovládnej organizácie Nadácia otvorenej spoločnosti „Aktuálny stav slovenského súdnictva a jeho výzvy“ z decembra 2011).

Sťažovateľ poukazuje tiež na relevantnú judikatúru ústavného súdu (III. ÚS 257/2011, I. ÚS 129/2010), ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“, (časť III, body 104 až 114 rozsudku vo veci Harabin v. Slovensko z 20. 11. 2012)], na ktorú je potrebné podľa neho prihliadať „*pri posudzovaní konania namietaných osôb, ich prejavov vôle a iných náznakov...*“.

V súvislosti s odôvodňovaním namietaného porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ predovšetkým uvádza:

«22. Právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručené mu nielen podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ale aj v článku 46 ods. 1 ústavy bolo podľa sťažovateľa porušené tým, že o jeho odvolaní proti nevyhláseniu namietanej sudkyne JUDr. Renáte Janákovej nerozhodoval disciplinárny orgán spravodlivo.

23. *Sťažovateľ vo svojom odvolaní zo dňa 01. 08. 2011 vyslovil viaceré pochybnosti, prečo sa domnieva, že JUDr. Renáta Janáková by mala byť z objektívneho hľadiska zaujatá. Najmä poukazoval na možný, a v zmysle rôznych hodnotiacich správ a úsudkov... aj logicky predpokladaný vzťah medzi JUDr. Renátou Janákovou a JUDr. Štefanom Harabinom (ako osobu, ktorá neprehliadnuteľným spôsobom môže ovplyvniť kariérny rast a výhody sudcov z nižších súdov), že*

a) JUDr. Janáková, hoci v čase od 12. 03. 2007 do 31. 07. 2010 ako sudkyňa Okresného súdu Bratislava V. mala vykonávať v zmysle § 13 zák. č. 385/2000 Z. z. stáž sudcu na ministerstve spravodlivosti, tak v rozpore s čl. 145a ods. 2 veta druhá ústavy narušujúc zásadu inkompatibility funkcie sudcu s výkonom funkcie vo verejnej správe, aktívne dlhé obdobie vykonávala funkciu generálnej riaditeľky sekcie civilného práva v priamej podriadenosti a závislosti (do funkcie bola vymenovaná JUDr. Štefanom Harabinom) na JUDr. Štefanovi Harabinovi ako vtedajšom ministrovi, ktorý o povolení stáže mal rozhodnúť dňa 28. 02. 2007.

b) Po tom, čo menovanej sudkyňi bola stáž na ministerstve k 31. 07. 2010 (sobota) ukončená, bola okamžite s podporou predsedu Najvyššieho súdu pridelená ku dňu 03. 08. 2010 (nasledujúci utorok) to istou Súdnou radou, ktorá ju dočasne pridělila na výkon funkcie disciplinárneho sudcu na Najvyšší súd, pridelená aj na výkon funkcie sudcu na Krajský súd v Bratislave.

c) JUDr. Janáková sa v roku 2009 uchádzala ako kandidátka na sudcu disciplinárneho súdu a bola navrhnutá pri parlamentnej voľbe poslancom a súčasne predsedom politického hnutia, ktoré predtým nominovalo JUDr. Štefana Harabina ako svojho kandidáta do politickej funkcie ministra spravodlivosti.

d) Počas disciplinárneho konania proti sťažovateľovi konajúci senát 1 Ds bol napriek uplynutiu 3 ročného funkčného obdobia na návrh predsedu Najvyššieho (disciplinárneho) súdu a súčasne predsedu Súdnej rady JUDr. Štefana Harabina (navrhovateľ disciplinárneho konania proti sťažovateľovi), viackrát personálne pozmenený, hoci toto zákon neumožňuje a Národnou radou Slovenskej republiky bola navrhnutá ako kandidátka do novovytvorených (nie doterajších) disciplinárnych senátov, tak, že JUDr. Janáková sa stala jeho predsedníčkou.

29. Na základe hore uvedených záverov a ako aj citovaného textu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia disciplinárneho orgánu je sťažovateľ nútený vysloviť pochybnosti o riadnom zistení, resp. snahe zistiť riadne skutkový stav a pozadie vznesených námietok, ktoré neboli vôbec nielen konajúcim disciplinárnym orgánom v odôvodnení uvedené, ale ani nebolo vykonané adekvátne zisťovanie skutkového stavu. Hore uvedené právne pramene (časť 2.) ako aj stanoviská rôznych medzinárodných inštitúcií (časť 3.) naznačujú nielen rozsah ale aj oprávnené podozrenie, že pomery v slovenskej justícii sa nenachádzajú na európskom štandarde, ale aj, že niektoré disciplinárne konania nevykazujú od počiatku snahu postihnúť sudcov za ich porušenie povinností pri výkone funkcie, ale sledujú celkom niečo iné. Preto povrchný prístup disciplinárneho orgánu pri preverovaní skutkového stavu nemá žiadne opodstatnenie.

30. Za tohto právneho stavu sa sťažovateľ osobne domnieva, že prinajmenej z objektívneho hľadiska naďalej pretrvávajú pochybnosti o nezaujatosti predsedníčky konajúceho disciplinárneho orgánu I Ds JUDr. Janákovej voči jeho osobe s prihliadnutím na osobu navrhovateľa (JUDr. Štefan Harabin). V súvislosti s uvedeným je neprehradiateľné, že práve osoba JUDr. Štefana Harabina pri takýchto pochybnostiach zohráva kľúčovú úlohu. Sťažovateľ viackrát, osobne alebo v skupine viacerých sudcov, sa kriticky vyjadril k nedostatkom výkonu funkcie predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. JUDr. Štefan Harabin, nakoľko vykonáva nie vhodným, resp. nie súladným spôsobom svoju právomoc zverenú mu zákonom (viď požiadavky na výkon funkcie načrtnuté prostredníctvom čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru Organizácie Spojených Národov proti korupcii), nie je vylúčené, že z titulu svojej kumulatívnej funkcie môže pôsobiť negatívnym spôsobom na uvedení sudkyňu, čo je v rozpore s hore uvedenými medzinárodnými pravidlami a zásadami, najmä s článkom 6 Dohovoru, čl. 2 Základných princípov, resp. Sudcovskou Magnou chartou, ktorých relevanciu pre konanie o námietke zaujatosti vyzdvihuje aj Európsky súd pre ľudské práva (body 104. až 110 rozsudku sp. zn. sťažnosti 58688/11 vo veci Harabin v. Slovensko), a táto situácia už vôbec negarantuje jeho právo na sudcovskú nezávislosť predsedníčky disciplinárneho senátu v tom duchu, ako je napríklad zakotvená v čl. 3 Odporúčania Výboru ministrov (2010) 12.

32. ... JUDr. Štefan Harabin sa viackrát negatívne vyjadril k osobe sťažovateľa, ktorú, v rozpore so zákonom, hodnotil verbálne ako „nedostatočná výkonnosť, odbornosť

a rýchlosť rozhodovania“ (zápisnica Sudcovskej rady pri Najvyššom súde Slovenskej republiky z 23. 09. 2009) alebo ako „nekvalita rozhodovania sťažovateľa vyplývajúca z prvého nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý sa mu dostal po nástupe do funkcie predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky“ (zápisnica Sudcovskej rady pri Najvyššom súde Slovenskej republiky z 13. 01. 2010).

33. Sťažovateľ nevyklučuje, že ním hore vyslovené pochybnosti o JUDr. Renáte Janáčkovej o nemožnosti „a priori poprieť jej previazanosť s JUDr. Štefanom Harabinom, mali byť zisťované nielen na základe vysloveného stanoviska dotknutej sudkyne, ale aj menovaného navrhovateľa v tomto disciplinárnom konaní, tzn. JUDr. Štefana Harabina. Pri menovanej osobe pretrvávajú, a tieto pochybnosti signalizujú aj niektoré postoje čelných predstaviteľov medzinárodných sudcovských organizácií... dlhodobo pochybnosti o tom, či nie nadmerným spôsobom zasahuje do činnosti niektorých sudcov.

34. Je neprehliadnuteľné, že JUDr. Štefan Harabin nečakaným spôsobom výkonu svojej funkcie predsedu podnietil disciplinárne stihania voči viacerým sudcom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď otázky Güntera Woratscha na zasadnutí Súdnej rady Slovenskej republiky dňa 04. 05. 2010, najmä str. 11), ktorého bol a je predsedom, a tým súčasne vytvoril absurdnú situáciu, že podľa jeho mienky niektorí sudcovia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nespĺňajú, hoci úspešne absolvovali kariérne výberové konania, kritériá na zotrvanie vo výkonu funkcie na uvedenom súde. Je ďalej logické, že za tohto stavu narastajú obavy zvyšných sudcov z možnosti disciplinárnych konaní voči sebe, ak sa dostanú do otvoreného, resp. skrytého konfliktu s JUDr. Štefanom Harabinom. Preto tento konflikt budú chcieť riešiť ústupkom voči jeho požiadavkám. Práve kombinácia týchto dvoch činností objektívne nevyklučuje, že JUDr. Renáta Janáková k sťažovateľovi prechováva negatívny, hoci podľa jej vyjadrenia, utajený vzťah.

35. Tomuto záveru nasvedčuje aj to, že JUDr. Renáta Janáková sa nevyjadřila, resp. výslovne a presvedčivo nepoprela prepojenie a osobnú kariérnu zaviazanosť, ktorá sa môže prejavovať najmä vo vzájomnej podpore a priazni uvedených osôb s JUDr. Štefanom Harabinom (t. j. iniciátorom disciplinárneho konania sťažovateľa).

Iba zo str. 4 odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky -disciplinárny súd sp. zn. Dn 3/2011 z 13. júla 2011 vyplýva, že „[(Navrhovateľ, t. j.

JUDr. Štefan Harabin) žiadal, aby disciplinárny súd rozhodol tak, že JUDr. Renáta Janáková nie je vylúčená z vykonávania úkonov vo veci I Ds 1/2010.]“

Už tento postoj kladný navrhovateľa k menovanej sudkyňi nepriamo podporuje mienku sťažovateľa o tom, že navrhovateľ, hoci ako účastníkovi toto právo neprislúcha a preto aj takéto vyjadrenie sa javí ako neefektívne a nadbytočné, tak svojim vysloveným postojom, z už uvedených dôvodov favorizoval namietanú sudkyňu...

37. Pri uvedených skutočnostiach myšlienka, že u JUDr. Renáty Janákovvej sa vytvorí predstava, a tejto môže aj podľahnúť, že túto pre ňu negatívnu situáciu spojenú s častými výhradami voči jej osobe môže, ako navonok sa javiaca nestranná predsedníčka disciplinárneho senátu, veľmi jednoducho vyriešiť tým, že dá za pravdu návrhu predsedu Najvyššieho súdu, aby bol sťažovateľ pozbavený sudcovskej funkcie; tzn. tomu nositeľovi kumulovaných funkcií, ku ktorému, ako sťažovateľ už pôvodne ale aj teraz naznačoval, nie je vylúčená.

Toto všetko sa však už prejavilo pri otvorenom konflikte pri pridelovaní sudcov na krajské sudy, kedy, pričom nie je možné bez pochybností vylúčiť, že aj pod vplyvom argumentácie predsedu Súdnej rady, bola JUDr. Renáta Janáková preferovaným spôsobom pridelená na Krajský súd v Bratislave. Práve právomoc predsedu Súdnej rady dominantným spôsobom ovplyvňovať priebeh rokovania (návrhová právomoc, zásadne nepripúšťanie protinávrhov, odoberanie slova svojim kritikom v Súdnej rade, resp. tvrdá a bezargumentačná kritika argumentov vznesených proti predsedovi Súdnej rady s podporou mnohých jej členov) viedla sťažovateľa ku kritickej aktivite, za ktorú je teraz jej predsedom disciplinárne stíhaný, a je celkom logické za súčasného stavu disciplinárneho súdnictva, že navrhovateľ má eminentný záujem na presadení svojich úmyslov všetkými možnými prostriedkami.

40. ... sťažovateľovi však konajúci senát neposkytol žiadne informácie, aby mohol vyhodnotiť závery disciplinárneho senátu, že aj v objektívnom teste namietaná sudkyňa obstála. Avšak pre objektívny test nezaujatosti je nutné dostatočne preveriť všetky skutočnosti hore namietané sťažovateľom, a to s vyšším dôrazom na tú skutočnosť, že pochybnosti sťažovateľa sa viažu k osobe predsedu Najvyššieho (disciplinárneho) súdu a súčasne predsedu súdnej rady, kde sa musí explicitne vylúčiť akýkoľvek možný náznak podriadenosti (lojality) konajúcich sudcov tohto súdu voči jeho predsedovi. Toto konajúci

senát celkom opomenul a preto sťažovateľ vidí v tomto konaní svojvôľu, ktorá je neprípustná.

42. Za tejto situácie musí sťažovateľ zdôrazniť, že nezávislosť a nestrannosť sú základnými znakmi pojmu spravodlivého súdu, resp. súdu vôbec, ktorý je súčasne jednou zo záruk rovnosti a právnej istoty v demokratickom a právnom štátne. Sťažovateľ je presvedčený, že všetky spomínané princípy Najvyšší súd ako disciplinárny súd v disciplinárnom konaní proti nemu ignoroval. Nezaobranie sa s jeho námietkami na vylúčenie namietanej sudkyne podľa odvolania, proti ktorým sťažovateľ bol nútený vo všeobecnej rovine, vzhľadom na objektívne okolnosti, nesprávny výkon funkcie predsedu súdu spojený s odňatím možnosti si zaobstarat' relevantné dôkazy..., adresovať svoje námietky, preto sťažovateľ považuje za porušenie práva sťažovateľa priznané v čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ako aj v článku 46 ústavy na spravodlivé súdne konanie, konkrétne právo, aby jeho vec bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom.»

Sťažovateľ v ďalšej časti sťažnosti spochybňuje postavenie disciplinárnych senátov najvyššieho súdu z hľadiska toho, či „splňajú atribúty súdu v demokratickej spoločnosti“, pričom v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že ide o námietku, ktorú uplatnil už vo svojej predchádzajúcej sťažnosti, o ktorej ústavný súd rozhodol nálezom sp. zn. III. ÚS 287/2012 z 26. júna 2012, pričom v nadväznosti na skutočnosť, že III. senát ústavného súdu sa v označenom konaní touto „jeho argumentáciou nezaoberal“, zdôrazňuje, že na nej „zotráva a následne ju opakuje...“.

Sťažovateľ poukazuje tiež na právny názor ústavného súdu vyjadrený v uznesení sp. zn. PL. ÚS 7/02 zo 4. marca 2002, podľa ktorého „disciplinárny súd je orgánom samosprávneho riadenia súdnictva“, ako aj „začlenenie disciplinárneho súdu do iného subsystému, ako je systém, v ktorom bežne Najvyšší súd...“. V nadväznosti na to sťažovateľ vyslovuje pochybnosti o „inštitucionálnej oprávnenosti orgánu označeného ako Najvyšší súd Slovenskej republiky – Disciplinárny súd vykonávať súdnu moc, tzn. či vôbec splňa všetky formálne a materiálne znaky súdu, ktoré sú v demokratických spoločnostiach na túto inštitúciu súdnej moci kladené“.

V nadväznosti na uvedenú argumentáciu sťažovateľ ďalej okrem iného poukazuje na absenciu funkcie predsedu disciplinárneho súdu aj napriek existujúcemu štandardu na každom súde v Slovenskej republike, podľa ktorého orgánmi riadenia a správy súdu sú jeho predseda a podpredseda, na právomoc Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „Súdna rada“) podľa § 119 ods. 9 zákona o sudcoch a prísediacich v znení platnom a účinnom do 31. decembra 2011 určiť počet a zloženie disciplinárnych senátov, spôsob pridelovania vecí a zastupovanie, a na *„konanie predsedu Najvyššieho súdu, ktorý s odvolaním sa na oprávnenie podľa čl. 2 bod 2. Rozvrhu práce Disciplinárneho súdu na rok 2010, tzv. rozvrhu práce schváleným celkom odlišným orgánom štátu, vydal Opatrenie zo 04. februára 2010, podľa ktorého v rozpore s princípom náhodného výberu nariadil, aby nasledujúcich 6 návrhov na disciplinárne konanie sa pridelilo podľa poradia novozriadeným senátom 3 Ds, 4 Ds a 5 Ds v dvoch kolách“*.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ju ústavný súd prijal na ďalšie konanie a v konaní vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„Základné práva M. G. podľa článku 6 Dohovoru, článku 46 ods. 1 v spojení s článkom 2 ods. 2 a čl. 1 ods. 1 ústavy boli Rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – odvolací disciplinárny senát sp. zn. 1 Dso 4/2011 z 21. januára 2013, porušené.

Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – odvolací disciplinárny senát sp. zn. 1 Dso 4/2011 z 21. januára 2013 sa zrušuje a ukladá sa mu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia, ktoré budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu, a to dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre síce nepovažuje disciplinárny súd za všeobecný súd, ktorého právomoc je vymedzená v čl. 142 ods. 1 ústavy, ale zároveň na druhej strane uvádza, že disciplinárny súd je súdom, ktorého pôsobnosť je definovaná v zákone o sudcoch a prísediacich a je zameraná výlučne na disciplinárne veci sudcov všeobecných súdov (m. m. PL. ÚS 7/02, III. ÚS 392/2010, II. ÚS 140/2011). Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd v rámci konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje aj o sťažnostiach fyzických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, ku ktorému malo podľa tvrdenia sťažovateľa dôjsť postupom, alebo rozhodnutím disciplinárneho súdu. Disciplinárne konanie má vo svojej podstate povahu a znaky trestného konania, a preto je disciplinárny súd povinný pri svojom rozhodovaní prihliadať na základné zásady, ktoré sa uplatňujú v trestných veciach. Je preto nepochybné, že ak v konaní pred disciplinárnym súdom, resp. jeho rozhodnutím dôjde k zásadnému porušeniu týchto zásad, prichádza následne v rámci konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy do úvahy aj vyslovenie porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru disciplinárne obvineného sudcu, teda v posudzovanom prípade sťažovateľa. Uvedené sa vzťahuje aj na rozhodovanie o námietke zaujatosti sudcov konajúcich disciplinárnych senátov.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu

(sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ namieta, že napadnutým rozhodnutím odvolacieho disciplinárneho senátu najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Zo skutkového stavu podrobnejšie uvedeného v I. časti tohto uznesenia vyplýva, že sťažovateľ podal v rámci disciplinárneho konania vedeného proti nemu disciplinárnym senátom pod sp. zn. 1 Ds 1/2010 námietku zaujatosti proti predsedníčke tohto senátu JUDr. Renáte Janákovej. Disciplinárny súd rozhodnutím sp. zn. Dn 3/2011 z 13. júla 2011 rozhodol podľa § 121 ods. 2 zákona o sudcoch a prísediacich tak, že JUDr. Renáta Janáková, predsedníčka disciplinárneho senátu 1 Ds, nie je vylúčená z prerokúvania a rozhodnutia disciplinárnej veci vedenej proti sťažovateľovi pod sp. zn. 1 Ds 1/2010. Sťažovateľ sťažnosťou napáda rozhodnutie odvolacieho disciplinárneho senátu sp. zn. 1 Dso 4/2011 z 21. januára 2013 (napadnuté rozhodnutie odvolacieho disciplinárneho senátu, pozn.), ktorým tento podľa § 131 ods. 4 zákona o sudcoch a prísediacich zamietol odvolanie sťažovateľa proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu z 13. júla 2011.

Podstata kľúčových námietok sťažovateľa je založená na argumentácii o nespravodlivosti a svojvoľnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho disciplinárneho senátu, keďže odvolací disciplinárny senát najvyššieho súdu podľa neho nevykonal adekvátne zisťovanie skutkového stavu a nevyhodnotil správne prinajmenšom z objektívneho hľadiska pochybnosti o nezaujatosti predsedníčky vo veci sťažovateľa konajúceho disciplinárneho senátu 1 Ds. Podľa sťažovateľa *„pre objektívny test nezaujatosti je nutné dostatočne preveriť všetky skutočnosti hore namietané sťažovateľom, a*

to s vyšším dôrazom na tú skutočnosť, že pochybnosti sťažovateľa sa viažu k osobe predsedu Najvyššieho (disciplinárneho) súdu a súčasne predsedu súdnej rady, kde sa musí explicitne vylúčiť akýkoľvek možný náznak podriadenosti (lojality) konajúcich sudcov tohto súdu voči jeho predsedovi. Toto konajúci senát celkom opomenul a preto sťažovateľ vidí v tomto konaní svojvôľu, ktorá je neprípustná.“.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v sťažnosti uplatňuje v zásade totožnú argumentáciu, akú uplatnil vo svojom odvolaní proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu sp. zn. Dn 3/2011 z 13. júla 2011 (časti I – III).

Formulujúc svoj postoj k námietkam sťažovateľa, ústavný súd považuje za potrebné poukázať v prvom rade na ústavný inštitút zákonného sudcu, ktorý je priamo prepojený so zákonom ustanovenou právomocou, ako aj vecnou a miestnou príslušnosťou súdu. Okrem toho je potrebné vziať do úvahy rozvrh práce, ktorý určuje sudcu alebo senát príslušný na rozhodnutie konkrétneho prípadu (obdobne II. ÚS 47/99, I. ÚS 11/01, III. ÚS 285/2010).

Podľa § 119 ods. 1 prvej vety zákona o sudcoch a prísediacich disciplinárnu zodpovednosť zisťuje a disciplinárne opatrenia ukladá disciplinárny súd.

V súlade s § 119 ods. 2 zákona o sudcoch a prísediacich disciplinárny senát prvého stupňa je trojčlenný a jeho predseda a jeden člen musia byť sudcovia a jeden člen iná osoba ako sudca. Odvolací disciplinárny senát je päťčlenný a jeho predseda a dvaja členovia musia byť sudcovia a dvaja členovia iné osoby ako sudcovia.

Podľa § 119 ods. 3 a 4 zákona o sudcoch a prísediacich zákonným sudcom na účely disciplinárneho konania je predseda disciplinárneho senátu a člen disciplinárneho senátu vybraný do disciplinárneho senátu podľa tohto zákona. Činnosť disciplinárnych senátov organizačne a technicky zabezpečuje najvyšší súd.

Vo vzťahu k výhradám, ktoré sťažovateľ formuluje proti napadnutému rozhodnutiu odvolacieho disciplinárneho senátu, ústavný súd poukazuje na nasledovné časti jeho odôvodnenia:

«Podľa § 121 ods. 1 zákona o sudcoch, ak nastanú okolnosti, ktoré môžu zakladať dôvod zaujatosti predsedu disciplinárneho senátu alebo jeho členov, môže ten, koho sa konanie týka, namietať ich zaujatosť.

Podľa § 121 ods. 2 zákona o sudcoch o zaujatosti rozhodne iný disciplinárny senát rovnakého stupňa.

Podľa § 150 ods. 2 zákona o sudcoch, pri posudzovaní disciplinárnej zodpovednosti sudcu sa primerane použije prvá časť Trestného zákona a na disciplinárne konanie sa primerane použije Trestný poriadok, ak tento zákon neustanovuje inak alebo ak z povahy veci nevyplýva niečo iné. Podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca (ďalej len „prísediaci“), prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosti o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Podľa § 31 ods. 4 Trestného poriadku námietku zaujatosti je strana povinná vzniesť bez meškania, len čo sa dozvedela o dôvodoch vylúčenia. Úkon, ktorý vykonala vylúčená osoba, nemôže byť podkladom na rozhodnutie v trestnom konaní s výnimkou neodkladného alebo neopakovateľného úkonu.

Nestrannosť je neodmysliteľným atribútom pojmu súd. Nestrannosť sa obyčajne definuje ako neprítomnosť predsudku (zaujatosti). Možno rozlišovať subjektívny prístup, ktorý sa pokúša zistiť, čo si sudca myslel pro foro interno a objektívny prístup, pri ktorom sa skúma, či sudca poskytuje dostatočné záruky, aby sa vylúčili akékoľvek pochybnosti v tomto smere. Pri aplikácii tohto prístupu potom rozlišujeme nestrannosť subjektívnu (konkrétne) a nestrannosť objektívnu alebo štruktúrnú (abstraktnú).

Subjektívna nestrannosť sa prezumuje, až kým nie je preukázaný opak, pričom spravidla sa posudzuje podľa správania sudcu.

Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov. Sudca môže subjektívne rozhodovať absolútne nestranne,

ale napriek tomu jeho nestrannosť môže byť vystavená oprávneným pochybnostiam so zreteľom na jeho štatút či funkciu, ktoré vo veci vykonáva.

Práve tu sa uplatňuje teória zdania, podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale sa musí ako taký aj objektívne javiť v očiach strán a predovšetkým obvineného, ale i verejnosti.

V posudzovanej veci odvolací disciplinárny senát k vznesenej námietke zaujatosti voči predsedníčke disciplinárneho senátu JUDr. Renáte Janáčkovej nezistil žiadne dôvody pre jej vylúčenie z rozhodovania predmetnej veci, predpokladané ustanovením § 31 Trestného poriadku. Aj keď zákon v ustanovení § 31 ods. 1 Trestného poriadku spája vylúčenie sudcu z vykonávania úkonov trestného konania v posudzovanej veci disciplinárneho konania nielen so skutočne preukázanou zaujatosťou, ale aj vtedy, ak možno mať čo i len pochybnosti o ich nezaujatosti, nemožno prehliadať, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku predstavuje výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky).

Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z vykonávania úkonov disciplinárneho konania len celkom výnimočne a zo skutočne závažných dôvodov, ktoré mu zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom objektívne, nezaujato a spravodlivo. Z týchto dôvodov k vylúčeniu sudcu z vykonávania úkonov disciplinárneho konania môže dôjsť len vtedy, keď ich vzťah k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom dosiahne takú intenzitu, že nebudú schopní nezávisle a nestranne rozhodovať.

Podľa § 2 ods. 2 zákona o sudcoch, sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prieťahov a len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom.

Obsah tohto práva a povinnosti je základným pilierom výkonu funkcie sudcu, keď výnimky môžu vyplývať len z naplnenia zákonných predpokladov, ktoré však v prejednávanom prípade splnené neboli.

Disciplinárne stíhaný sudca v posudzovanej veci namieta, že JUDr. Janáková počas stáže na Ministerstve Spravodlivosti Slovenskej republiky, (ďalej len „ministerstvo“) v čase od 12. marca 2007 do 31. júla 2010 zastávala funkciu generálnej riaditeľky sekcie civilného

práva a následne vykonávala stáž na Krajskom súde v Bratislave. O povolení stáže na ministerstve mal rozhodnúť vtedajší minister spravodlivosti JUDr. Harabin a teda podliehala právomoci ministra a je logické, že JUDr. Harabin musel mať k JUDr. Janákovej vzťah založený na vysokom stupni dôvery a lojálnej nadriadenosti, čo modifikuje nezávislosť predpokladanú pre výkon funkcie sudcu, a že JUDr. Janáková sa v druhej polovici roku 2009 uchádzala ako kandidátka na sudkyňu disciplinárneho súdu a bola navrhnutá poslancom a predsedom politického hnutia, ktoré predtým nominovalo JUDr. Harabina ako svojho kandidáta na ministra spravodlivosti. Odvolací disciplinárny senát rozhodujúci o odvolaní proti rozhodnutiu o námietke zaujatosti nezistil konkrétne skutočnosti odôvodňujúce pochybnosti o nezaujatosti predsedníčky disciplinárneho senátu JUDr. Janákovej vo vzťahu k prejednáwanej disciplinárnej veci. Námietka zaujatosti neobsahuje žiadne okolnosti, ktoré sú spôsobilé vyvolať pochybnosti o jej objektívnosti a nestrannosti. Pokiaľ ide o otázku objektívnej zaujatosti, odvolací disciplinárny senát sa nestotožnil s názorom odvolateľa, keď nezistil, že by bolo preukázané akékoľvek vzájomné prepojenie medzi predsedníčkou disciplinárneho senátu JUDr. Janákovou a predsedom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. Harabinom, napriek tomu, že skutočnosti týkajúce sa pôsobenia JUDr. Janákovej na ministerstve sú pravdivé. Konajúci disciplinárny senát sa dostatočným spôsobom vysporiadal pri rozhodovaní o predmetnej námietke zaujatosti so všetkými právnymi predpismi, na ktoré G. vo svojom odvolaní poukazuje. Podľa výsledkov prieskumu napadnutého rozhodnutia disciplinárneho senátu a konania, ktoré mu predchádzalo, odvolacím disciplinárnym senátom neboli zistené žiadne pochybenia pri aplikácii práva hmotného ani procesného, a preto odvolací disciplinárny senát odvolanie M. G., zamietol.»

Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd zastáva vo všeobecnej rovine názor, že odvolací disciplinárny senát v napadnutom rozhodnutí primeraným spôsobom reagoval na podstatnú časť výhrad sťažovateľa formulovaných v odvolaní a zaujal k nim právne závery, na základe ktorých jeho odvolanie odmietol.

V konkrétnostiach k sťažovateľom spochybňovaným aspektom napadnutého rozhodnutia týkajúcim sa posudzovania nestrannosti namietanej sudkyne z objektívneho

hľadiska (sťažovateľ tvrdí, že odvolací disciplinárny senát ju posúdil nespravodlivo, pozn.) ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. I. ÚS 352/2010), ako aj judikatúrou ESLP zdôrazňuje, že objektívna nestrannosť sa nikdy neposudzuje podľa subjektívneho hľadiska, resp. postoja sudcu, ale podľa vonkajších objektívnych skutočností, t. j. nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť v očiach strán (tzv. teória zdania). Objektívna nestrannosť sudcu je založená na vonkajších prejavoch previazanosti sudcu s prerokúvaným prípadom či jeho vzťahom k účastníkom konania.

Z napadnutého rozhodnutia odvolacieho disciplinárneho senátu vyplýva, že tento sa nestotožnil s postojom sťažovateľa o existencii takých objektívnych skutočností, ktoré vzbudzujú bez ďalšieho pochybnosti o nezaujatosti predsedníčky disciplinárneho senátu I Ds. Aj keď odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho disciplinárneho senátu je stručné, postačuje na prijatie záveru o tom, že je z ústavného hľadiska dostatočné. K vylúčeniu sudcu z prerokúvania a rozhodovania veci môže dôjsť pri zohľadnení tzv. teórie zdania uplatňovanej v judikatúre ESLP v zásade len vtedy, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k danej veci, účastníkom alebo ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať „sine ira et studio“, teda nezávisle a nestranne. Osobitný štátnozamestnanecký vzťah a následné okamžité umožnenie výkonu stáže na súde vyššieho stupňa, spôsob návrhu, výberu a začlenenie do konkrétneho senátu disciplinárneho súdu predsedníčky disciplinárneho senátu I Ds (citované z odvolania sťažovateľa proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu z 13. júla 2011, pozn.) nemôžu podľa názoru ústavného súdu bez ďalšieho predstavovať také skutočnosti, ktoré by objektívne vyvolávali u strán pochybnosti o nezaujatosti, ktoré sťažovateľ „viaže k osobe predsedu Najvyššieho (disciplinárneho) súdu a súčasne predsedu súdnej rady“, o to viac, ak Súdna rada svoje kompetencie vykonáva na kolegiátnom, nie monokratickom princípe (k tomu pozri napr. III. ÚS 403/09).

Stotožňujúc sa s ideou vyjadrenou aj v napadnutom rozhodnutí odvolacieho disciplinárneho senátu, v zmysle ktorej „možno vylúčiť sudcu z vykonávania úkonov disciplinárneho konania len celkom výnimočne a zo skutočne závažných dôvodov, ktoré mu

zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom objektívne, nezaújato a spravodlivo“, ústavný súd zastáva názor, že právny záver odvolacieho disciplinárneho senátu, podľa ktorého sťažovateľom uvádzané skutočnosti (skutočnosti uvedené v jeho odvolaní proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu z 13. júla 2011, pozn.) nepreukazujú „*akékoľvek vzájomné prepojenie medzi predsedníčkou disciplinárneho senátu JUDr. Janákovou a predsedom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky*“, je aj vzhľadom na konkrétne okolnosti posudzovanej veci z ústavného hľadiska udržateľný, a teda akceptovateľný.

Na tomto základe ústavný súd zastáva názor, že medzi napadnutým rozhodnutím odvolacieho disciplinárneho senátu a sťažovateľom namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie.

-

Vo vzťahu k tej časti argumentácie sťažovateľa, ktorou spochybňuje postavenie disciplinárnych senátov najvyššieho súdu z hľadiska toho, či „*splňajú atribúty súdu v demokratickej spoločnosti*“, a ktorou vo svojej podstate namieta ústavnosť príslušných ustanovení zákona o sudcoch a prísediacich upravujúcich postavenie disciplinárnych súdov, nemá v tejto veci konajúci IV. senát ústavného súdu dôvod spochybňovať právny záver III. senátu, ktorý sa vyjadril k analogickým námietkam sťažovateľa formulovaným v jeho predchádzajúcej sťažnosti, keď v uznesení sp. zn. III. ÚS 287/2012 z 26. júna 2012 túto časť argumentácie sťažovateľa „... vyhodnotil ako jeho úvahy a právne názory nesúvisiace priamo s predmetom konania. Ak teda sťažovateľ prezentuje svoje výhrady proti legislatívnej úprave, ústavný súd ich nemôže v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy skúmať. Tieto môžu byť predmetom abstraktnej kontroly ústavnosti (čl. 125 ústavy), avšak len na návrh osoby na to oprávnenej (§ 18 ods. 1 zákona o ústavnom súde)“. Nad rámec citovaného právneho záveru ústavný súd poukazuje v tejto súvislosti aj na ďalší (súvisiaci) právny názor vyjadrený v jeho doterajšej judikatúre, podľa ktorého „v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemôže ústavný súd uplatniť právomoc, ktorou disponuje v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy“. Tento právny názor má nespochybniteľnú ústavnú relevanciu zvlášť v prípadoch, ak by sa v konaní, ktoré patrí

v zmysle čl. 131 ods. 2 ústavy do pôsobnosti senátu ústavného súdu, mala uplatniť právomoc, ktorú ústava zveruje do pôsobnosti pléna (čl. 131 ods. 1 ústavy), čo je aj prípad sťažovateľa. Aj ústavný súd je viazaný čl. 2 ods. 2 ústavy, a preto si senát ústavného súdu nemôže v rozpore s ústavnou úpravou atrahovať právomoc pléna ústavného súdu, a to ani vtedy, ak by to v okolnostiach prípadu mohlo byť v prospech ochrany základných práv a slobôd (porovnaj IV. ÚS 50/2010).

Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 1 ods. 1 ústavy, ktoré majú charakter ústavných princípov, resp. všeobecných interpretačných pravidiel, a nie konkrétnych základných práv alebo slobôd garantovaných ústavou. Uvedené ustanovenia ústavy sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. V prípade, ak ústavný súd dospeje k záveru, že v danom prípade namietaným rozhodnutím orgánu verejnej moci nedošlo, resp. nemohlo dôjsť k porušeniu konkrétnych základných práv alebo slobôd, prípadne práv vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, neprichádza do úvahy ani vyslovenie porušenia týchto ustanovení ústavy.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými sťažovateľom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2014